

kringselskaber har i mange Aar været levende i Kommunerne; det har ofte været Gjenstand for Forhandling i disse, ligesom det ogsaa er kommet til Orde paa Rigsdagen, og man har haft saameget mere Grund til at antage, at der ikke vilde være nogen særdeles Banfselighed ved at opnaa et saadant Bidrag efter det Forbillede, som man har i Loven for Kjøbenhavn af 15de Mai 1868, § 9, hvori det er fastsat, at der af hvert 100 Rd., hvortil de faste Eiendomme ere tagerede til Brandforsikring, skal svares 4 St. Saa vidt har jeg imidlertid ikke villet gaa. Jeg nævne under Sagens første Behandling et Bidrag af 2 St. pr. 100 Rd., men har senere sluttet mig til den ærede Landsthingsmand for Odense (W. Petersen), som mente, at 1 St. kunde være tilstrækkeligt, idet det vilde give omtrent 100 Rd. for hver Million, hvortil Eiendommene i Kjøbstæderne vare tagerede. Den Indvending, jeg har hørt fremsat mod mit Forslag, gaar ud paa, at dets Vedtagelse egentlig ikke vilde have anden Følge end, at Brandpræmien blev forhøjet med den Skilling, som foreslaas paalagt. Det tror jeg nu ikke er Tilfældet, og jeg beder det ærede Thing lægge Mærke til, at min Betragtning gaar ud fra, at naar Brandredskaberne og Betjeningen blive bedre, end de nu for Tiden ere, vil Brandskaden aftage, og der vil altsaa ikke være nogen Nødvendighed for at forhøje Brandpræmien. Jeg skal tillade mig at give en Oplysning fra den By, hvor jeg er bedst kjendt, nemlig Helsingør. I Helsingør har i Tidrummet 1851—1870, altsaa i 20 Aar, Ildbrandenes Antal udgjort 87 og Brandskadernes samlede Bælg 152,490 Rd. eller i aarligt Gjennemsnit 7,624 Rd. Derksom forbedrede Brandredskaber og en kraftigere Betjening blot kunde have til Følge, at der spares $\frac{1}{10}$ af Brandskadernes, vilde det for de 20 Aar udgjøre omtrent 15,000 Rd.; men da de faste Eiendommens Assurancefum i Helsingør andrager Noget over 4 Millioner, vil et aarligt Bidrag af 400 Rd. fra Brandforsikringen i 20 Aar udgjøre 8000 Rd., saa at Assuranceelskabet under Forudsætning af en Besparelse af 10 pCt. vilde have sparet 7000 Rd. Det forekommer mig saaledes, at Meget taler for det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Det er ogsaa tidligere blevet anført, at man ikke havde paavist nogen praktisk Maade, hvorpaa disse Bidrag kunde indkomme; en saadan Maade tror jeg imidlertid at have anvist i mit Ændringsforslag, der gaar ud paa, at den af vedkommende Bestyrelse paa Lov og Love affattede Opgjørelse, der skal afgives i Begyndelsen af hvert Aars Januar, vilde være at tage til Følge. Som et Forbillede for dette Forslag kan jeg nævne Loven om det stemplede Papir af 19de Februar 1861 § 56, i hvilken en lignende Tillid vises de i denne Paragraf nævnte Brandforsikringselskaber, saaledes at der ikke er nogen Grund til at tvivle om, at Kjøbstæderne kunne faae, hvad dem kunde tilkomme. Jeg tror,

det er en stor Feiltagelse, naar man fra de mindre Kjøbstæders Side antager, at dette Forslag ikke vil være til Gavn, men kun til Skade for dem. Denne Feiltagelse hidrører fra, at de have antaget, at der paalagdes dem en større Forpligtelse ved dette Bidrag, end de kunde overkomme ved Hjælp af samme; men dette er ikke Tilfældet. Det vil ikke kunne forlanges, at nogen mindre By foruden det Bidrag, der hidrører fra Brandforsikringen, af sine egne Midler skulde anvende Mere paa Brandredskaberne, end hvad der kan antages for fuldstændig forvarligt. Naar jeg tager Hensyn til den By, hvor den ærede Ordfører er fra, nemlig Subbøjsøbing, der har 1322 Indbyggere, og hvis Kjøbstadeiendomme ere forfikkede for $\frac{1}{2}$ Million, da vilde det Bidrag, der blev ydet Kassekassen, andrage 50 Rd., og der vilde ikke kunne gjøres større Fordringer end nu til den nævnte lille Bys Midler, hvilket ogsaa vilde være saa meget mindre nødvendigt, som det efter den ærede Ordførers Udtalelse skal være uden Exempel, at der er Ildbrand i denne By, i det Mindste skal der i den sidste Snes Aar ikke have været nogen saadan. Der er saaledes ikke nogen Opgjørelse for Byens Bestyrelse til med Hensyn til Brandredskabenes og Betjeningens Forbedring at gaa videre. Jeg tror, at de meget betydelige Ildbrande, der finde Sted baade hos os selv og i fremmede Lande, ere meget uheldige og gjøre et stort Afbræk i den nationale Formue. Kunde man derfor finde et Middel, hvorved Brandskadernes og Erstatningens kunde formindskes, da vilde man derved ikke alene gavne de forskjellige Brandforsikringselskaber, men ogsaa de forskjellige Kommuner og Samfundet i det Hele. Grunden, hvorfor jeg vælger med saa megen Interesse ved denne Sag, er, at jeg selv har temmelig megen Erfaring med Hensyn til Brandvæsenet i Kjøbstæderne. Jeg har saaledes i omtrent 16 Aar været Chef for Brandkorpsen i Helsingør og i omtrent 40 Aar været Medlem af Brandretten og altsaa havt meget med den Slags Sager at gjøre. Jeg skal i Genhold til disse Bemærkninger anbefale mit Forslag til Thingets Velvilje.

Tessén: Det er virkelig med stor Møjsel, jeg tager Ordet i denne Sag, fordi jeg derved kommer til at gaa mod det af den høitærede Justitsminister stillede Forslag, og tillige fordi jeg kommer til at gaa mod det ærede Udvalg, med hvis Medlemmer — i alt Fald med enkelte af dets Medlemmer — jeg ellers særlig i disse Spørgsmaal pleier at være enig. Men jeg vil strax tilstaa, at det ærede Udvalgs Betænkning paa første Side forekommer mig at være affattet saaledes, at jeg ikke tror, nogen eneste Sætning i den er rigtig undtagen med betydelig Modifikation. Der er dog et eneste Punkt i Betænkningen, hvori jeg skal være enig med det ærede Udvalg, og det er i, at